

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 30. marca 2015 v Bratislave v konaní o európskom zatýkacom rozkaze o sťažnosti vyžiadanej osoby **E. D.** proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. marca 2015, sp. zn. 5Ntc 1/2015, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby **E. D.**
s a z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. marca 2015, sp. zn. 5Ntc 1/2015, bolo na verejnom zasadnutí rozhodnuté o tom, že

I/ podľa § 22 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o EZR“) sa vykoná európsky zatýkací rozkaz vydaný dňa 14. mája 2014 pod č. 9T 20/2014 Okresným súdom Plzeň - mesto, Česká republika, na **E. D.**, nar. **X.** v **Č.**, od 24. marca 2014 trvale bytom mesto **Z.**, neskôr bytom **E. X.**, **Z.**, občana Slovenskej republiky, t.č. v predbežnej väzbe a vyžiadaná osoba **E. D.** sa odovzdá do Českej republiky na trestné stíhanie za pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. Českej republiky č. 140/1961 Sb., sčasti dokonanej a sčasti nedokonanej v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. Českej republiky č. 140/1961 Sb., ktorého sa mal dopustiť spôsobom uvedeným v bodoch I., II/A -1 až 63, B - 1 až 7 označeného európskeho zatýkacieho rozkazu;

II/ podľa § 16 ods. 2 zákona o EZR sa **E. D.** berie do vydávacej väzby.

Proti vyššie citovanému uzneseniu - obom jeho výrokom - podal E. D. hneď po jeho vyhlásení sťažnosť, ktorú tiež neskôr prostredníctvom svojho obhajcu bližšie písomne zdôvodnil (č. l. 226 - 227 spisu).

Pokiaľ ide o výrok týkajúci sa vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu, tak k tomu uviedol, že zotrúva na stanovisku, že v Slovenskej republike je trestne stíhaný pre ten istý skutok, pre ktorý bol európsky zatýkací rozkaz vydaný, a preto sú podľa neho dané dôvody na odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu. Napadnuté uznesenie považuje v tejto časti za neopodstatnené a v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona o EZR.

Čo sa týka jeho vzatia do vydávacej väzby, tu bolo poukázané na to, že po podmienčnom prepustení z výkonu trestu v marci 2014 sa správal tak, aby svojim konaním preukázal nápravu s cieľom o znovuzačlenenie sa do spoločenského a rodinného života. Komunikoval so všetkými osobami, ktoré ho kontaktovali za účelom jeho prebiehajúcich trestných konaní. Za účelom naviazania sociálnych a rodinných väzieb sa aktívnym konaním snažil nájsť prácu a poctivo si plnil všetky povinnosti uložené mu súdom, nakoľko sa pravidelne hlásil na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny a poskytoval potrebnú spolusúčinnosť orgánom činným v trestnom konaní. Nemal vedomosť o tom, že bol na jeho osobu vydaný európsky zatýkací rozkaz, resp. bol toho názoru, že zainteresované orgány spolu komunikujú, a teda majú vedomosť o jeho dočasnom bydlisku, nakoľko túto informáciu vždy orgánom činným v trestnom konaní a Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny oznámil. S poukazom na uvedené má preto vyžiadaný za to, že v jeho prípade nie sú splnené také materiálne podmienky, z ktorých by jednoznačne vyplynula dôvodná obava, že by zmaril účel konania o európskom zatýkacom rozkaze (6 Tost 17/2013). Záverom k tomu navyše zdôraznil, že nikdy nemal úmysel sa skrývať a ani sa nikdy neskrýval, pričom na polícii bol zadržaný vtedy, keď si prišiel vybavovať nový občiansky preukaz.

Na základe vyššie spomenutých skutočností preto vyžiadaný E. D. navrhol, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie preskúmal a aby sám rozhodol o vydávacej väzbe a vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu tak, že tieto sa nevykonajú.

Spisový materiál v posudzovanej veci bol prostredníctvom Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 23. marca 2015 predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky za účelom rozhodnutia o predmetnej sťažnosti.

K výroku I/

Podľa § 22 ods. 7 zákona o EZR proti rozhodnutiu krajského súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu **je prípustná sťažnosť vyžiadanej osoby len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1**, sťažnosť má odkladný účinok; sťažnosť prokurátora je prípustná pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 alebo ak rozhodnutím o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu bol porušený tento zákon; sťažnosť má odkladný účinok.

Podľa § 23 ods. 1 zákona o EZR vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu sa odmieta, ak

a/ sa na trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, vzťahuje amnestia, ktorá bola udelená v Slovenskej republike, a slovenský právny poriadok upravuje právomoc slovenských orgánov na trestné stíhanie tohto trestného činu,

b/ vykonávajúci justičný orgán má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti vyžiadanej osobe pre ten istý skutok právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov členského štátu, v ktorom bol vynesенý,

c/ vyžiadaná osoba nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bol vydaný európsky zatýkací rozkaz,

d/ skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 4 a 5; vo vzťahu k daniam, poplatkom, clám alebo k mene nie je možné odmietnuť výkon európskeho zatýkacieho rozkazu iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu,

e/ vykonávajúci justičný orgán zistil, že trestné stíhanie alebo výkon trestu odňatia slobody vyžiadanej osoby sú premlčané podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, alebo

f/ súd na základe postupu podľa § 21a rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, na základe ktorého bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, do Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu.

Ako je zrejmé z vyššie citovaného § 22 ods. 7 zákona o EZR, prípustnosť podania sťažnosti voči rozhodnutiu krajského súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu je inak stanovená pre osobu vyžiadajú a inak pre prokurátora. Kým totiž vyžiadaná osoba môže podať sťažnosť len pre niektorý z dôvodov obligatórneho odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 zákona o EZR, možnosti prokurátora sú v tomto ohľade podstatne širšie, keďže jeho sťažnosť je prípustná tak pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 zákona o EZR (zahŕňa obligatórne i fakultatívne dôvody odmietnutia) ako aj ak bol rozhodnutím o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu porušený zákon o EZR.

Ak potom s prihliadnutím na vyššie uvedené **neuplatnil vyžiadaný E. D. v ním podanej sťažnosti ani jednej z dôvodov povinného odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu v zmysle § 23 ods. 1 zákona o EZR, bolo nevyhnutné zamietnuť v tejto časti jeho sťažnosť bez meritórneho preskúmania podľa § 193 ods. 1 písm. a/ Tr. por. (s poukazom na § 1 ods. 2, veta prvá zákona o EZR) ako neprípustnú.**

Aj napriek uvedenému nedá najvyššiemu súdu vo vzťahu k námietkam sťažovateľa, spočívajúcim v tom, že tento je v Slovenskej republike trestne stíhaný pre ten istý skutok, pre ktorý bol európsky zatýkací rozkaz vydaný (ide tu o dôvod pre fakultatívne odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu uvedený v § 23 ods. 2 písm. a/ zákona o EZR), nepoukázať na príslušnú časť odôvodnenia prvostupňového uznesenia, kde sa krajský súd zaoberal aj uvedenou námietkou vyžiadaného a dostatočným spôsobom sa ňou vysporiadal. Tak ako prokurátor vykonávajúci predbežné vyšetrovanie ani súd prvého stupňa však napokon v posudzovanej veci nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by zakladali či už obligatórne alebo fakultatívne dôvody odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu.

K výrok II/

Podľa § 16 ods. 2, veta prvá zákona o EZR ak vyžiadaná osoba súhlasí s vydaním alebo **ak bolo rozhodnuté, že sa európsky zatýkací rozkaz vykoná, vezme sudca krajského súdu túto osobu do vydávacej väzby**, ak tak neurobil už sudca podľa odseku 1.

Podľa § 18 ods. 1 zákona o EZR príslušný sudca rozhoduje o väzbe podľa § 15 až 17 uznesením. Proti rozhodnutiu o väzbe je prípustná sťažnosť, odkladný účinok má len sťažnosť

prokurátora proti rozhodnutiu o prepustení osoby z väzby, ak súčasne bola podaná sťažnosť prokurátora proti rozhodnutiu súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu.

Pokiaľ ide o povahu vydávacej väzby upravenej v § 16 ods. 2 zákona o EZR, tak táto je väzbou obligatórnou, ako je zrejmé z gramatického výkladu použitého slovného spojenia. Znamená to teda, že ak nastane niektorý z dvoch tu predpokladaných dôvodov, nemá zákonný súd (sudca) inú možnosť ako vziať vyžiadanú osobu do vydávacej väzby - ak tak už samozrejme neurobil sudca podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR, a to nielenže bez potreby skúmania existencie akýchkoľvek materiálnych dôvodov väzby ale aj bez potreby predloženia návrhu zo strany prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrovanie. Tým sa líši vydávacia väzba podľa § 16 ods. 2 zákona o EZR od vydávacej väzby podľa prvého odseku zmieňovaného ustanovenia.

Ak teda v posudzovanom prípade Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol v prvom výroku napadnutého uznesenia podľa § 22 ods. 1 zákona o EZR o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu a zároveň vyžiadaný E. D. nebol už predtým vzatý do vydávacej väzby, správne a v súlade so zákonom bolo potom vo výroku II/ rozhodnuté o vzatí vyššie menovaného vyžiadaného do vydávacej väzby podľa § 16 ods. 2 zákona o EZR.

Vzatie vyžiadaného do vydávacej väzby bolo tak, ako to správne napokon poznamenal už aj prvostupňový súd, zákonným následkom rozhodnutia o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu. Ako zákonný dôsledok takéhoto rozhodnutia (keď bolo jedným uznesením rozhodnuté tak o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu ako aj o väzbe) možno potom označiť tiež tú skutočnosť, že v predmetnej veci o vzatí vyžiadanej osoby do väzby rozhodoval senát a nie sudca krajského súdu, ako sa to uvádza v ust. § 16 ods. 2 zákona o EZR.

S poukazom na vyššie uvedené ako i s prihliadnutím k tomu, že sťažnostný súd po preskúmaní veci nezistil ani žiadne porušenie ust. § 15 ods. 5 zákona o EZR, určujúce maximálnu možnú dĺžku trvania predbežnej väzby (u vyžiadaného E. D. bola predbežná väzby v čase rozhodovania na hranici prípustných 40 dní od zadržania), či iných práv vyžiadaného v konaní predchádzajúcom, nemohol tento inak, ako **podanú sťažnosť v danej časti zamietnuť podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (s poukazom na § 1 ods. 2, veta prvá zákona o EZR) ako nedôvodnú.**

Čo sa týka obsahu podanej sťažnosti, tak tu vyžiadaný E. D. prostredníctvom svojho obhajcu v podstate iba upozorňuje na jednotlivé skutočnosti, majúce svedčať o neexistencii materiálnych podmienok väzby v jeho prípade, čo je však treba hodnotiť z pohľadu daného rozhodovania ako irelevantné (ide tu o obligatórnu väzbu). Rozhodnutie najvyššieho súdu z 29. mája 2013, sp. zn. 6 Tost 17/2013 (uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 93/2014), na ktoré sa v tejto súvislosti odkazuje v rámci odôvodnenia sťažnosti, sa týkalo vzatia osoby do predbežnej väzby v zmysle § 15 ods. 1, ods. 2 zákona o EZR, ktorá je svojím charakterom fakultatívnou väzbou, a z toho dôvodu sa tu okrem splnenia formálnych podmienok vyžaduje aj zistenie existencie takých konkrétnych okolností (materiálna podmienka), z ktorých vyplýva obava zo zmarenia účelu konania o európskom zatýkacom rozkaze v prípade, ak by sa toto viedlo voči vyžiadanej osobe na slobode. Pokiaľ ide o vydávaciu väzbu, obdobné skúmanie by prichádzalo do úvahy len ak by sa rozhodovalo podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR, keďže rovnako ako v prípade predbežnej väzby tu ide o väzbu s fakultatívnym charakterom.

Záverom najvyšší súd poznamenáva, že z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že prokurátorka Krajskej prokuratúry Banská Bystrica síce predložila krajskému súdu potom, čo je bol zo strany štátu pôvodu doručený originál európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom do slovenského jazyka návrh na vzatie vyžiadaného E. D. do vydávacej väzby podľa § 15 ods. 6 zákona o EZR z dôvodu uvedeného v § 16 ods. 1 zákona o EZR, avšak krajský súd rozhodoval o väzbe a návrhu prokurátorky krajskej prokuratúry na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu spoločne na verejnom zasadnutí, čoho dôsledkom je rozhodnutie o vydávacej väzbe podľa § 16 ods. 2 zákona o EZR. Takýto postup resp. rozhodnutie o väzbe i vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu v jednom uznesení rozhodne nemožno označiť za rozporné so zákonom.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.

V Bratislave 30. marca 2015

JUDr. Peter H a t a l a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová